Ἰταλ. campo, Γαλλ. champ. Κάμπους ἐν γένει καλοῦσι τὰς εὐφόρους καὶ πεδινὰς χώρας τῶν χωρίων. ἔνθα ἡ γεωργία πορίζεται ἀφθόνους καρπούς. Ἐκ τούτου καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμίαι τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν, ἕκαστος καταλαμβάνει· «Τοῦ λωλοῦ τὰ ὄρη 'παίνα, μὰ σὺ τοὺς κάμπους βάστα». Ἑτέρα παρεμφερὴς εἶναι ἡ ἀκόλουθος· «Ὁ λωλὸς τὰ ὄρη πιάνει καὶ ὁ φρένιμος τοὺς κάμπους», παροιμία δηλοῦσα, ὅτι ὁ μὲν ἀνόητος ζητεῖ τὰ ἀδύνατα, ὁ δὲ φρόνιμος τὰ δυνατὰ καὶ εὔφορα.

Ὅμορφη ποῦ 'ν ἡ νύφη μας, σὰν τὸ ρουδὶ μαντίλι,
Σὰν ποῦ 'ν ὁ κάμπος πράσινος, τὸν Μᾷ καὶ τὸν Ἀπρίλι.

Ἔχετε γιὰ ψηλὰ βουνά, τσ' οἱ κάμποι μὲ τὰ ρόδα,
Βρυσοῦλες μὲ τὰ κρῦα νερά, τσ' ἐγὼ μισεύω τώρα.

Ὅλον τὸν κόσμον κι' ἂν θωρῶ, κάμπους καὶ περιβόλια,
Σὰν δὲν θωρῶ τὰ μάθιά σου, χαμένα πᾶνε ὅλα.

Κανάργιος, ὁ βαθύχρους.

Κάννα, μικρὰ ριζίδια. Ἑλλ. Κάννη, κάννα κάλαμος, σύμπλεγμα.

Καππάσι(ον), κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, συνηθέστερον ἐν τῇ Χώρᾳ. Ἰταλ. cappa, εἶδος μαντιλίου μετὰ κουκουλίου ἢ κοσμήματος. Περὶ τῆς λέξεως ταύτης, πρβλ. Κοραῆ (Ἄτ. Τομ. Α', σελ. 220). Ἡσύχ. «Καππάτια, γυναικεῖα ἱμάτια». Τὸ καππάτιον μετεσχηματίσθη εἰς καππάσιον.

Κάπρος, ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο σύαγρος, τὴν σήμερον ἀγριογούρουνον. Ἡσύχ. «Κάπρος σύαγρος ὗς ἄγριος». Ὁ Σωμαβέρας μνημονεύει τὰ καπρόδοντα, ὀδόντια ὅμοια τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου (sanglier). Ὁ Βλάχος, λέγει, Κάπρος σύαγρος, ὗς ἄγριος. Ὁ Βυζάντιος Κάπρος, ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος.

Καρβουνοστιά, σωρὸς ἀναμμένων ἀνθράκων. Ἑλλ. Ἀνθρακιά. Ἡ λέξις αὕτη ἡ Χιακὴ εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ Ἰταλ. carbone, ἄνθραξ καὶ ἑστία κοινῶς στιά.